

[Albertsen.]

visse muligheder til løsning af pensionisternes akutte problemer.

Jeg vil på socialdemokratiets vegne takke for redegørelsen fra ministeren; den var realistisk og konstruktiv. Ligeledes vil jeg gerne takke for betænkningen, takke dem, der står bag dens udformning. Det er nyttigt og god læsning, og den er meget dækkende som grundlag for vort nu forestående konkrete arbejde hermed.

Enhver med det mindste kendskab til og føling med pensionisternes levevilkår er ikke i tvivl om, at det er den samfundsgruppe, der i det store og hele har mest behov for en håndsrækning og en forbedring af sin status. Det gælder selvfølgelig ikke enhver folkepensionist over 67 år. Den, der fortsætter sit erhvervsarbejde efter denne aldersgrænse, eller den, der er sikret via ekstra forsikringsordninger eller ekstra pension fra sin gamle arbejdsgiver, kan have det udmærket. Men for de 75-80 pct. af pensionisterne, der modtager fuldt eller delvis pensionstillæg, er den daglige tilværelse i høj grad en kamp for at klare sig.

Danmark er af mange hidindtil blevet anset som et socialt foregangsland, også hvad pensionsniveau og pensionssystem angår. Denne vurdering er nok tvivlsom i dag, efter at en række andre lande har gennemført nye, supplerende ordninger, der har medført en standardhævning for pensionisterne.

Uanset vore øvrige store problemer må man blankt erkende, at en forbedring af pensionisternes levevilkår er stærkt påkrævet. De aktive årgange vil utvivlsomt forstå nødvendigheden heraf og vise vilje til at betale regningen herfor. I modsat fald er talen om solidaritet over for de ældre lidet bevendt.

Baggrunden for betænkningen er loven om den sociale pensionsfond og anvendelsen af de midler, som denne fond omfatter. Hvis man alene ser på afkastet fra fonden, ville reformmulighederne være ret så begrænsede. I runde tal har man en milliard til rådighed 1. januar 1979, det dobbelte 3 år efter og 3 milliarder 1. januar 1985. Fordelt til de 650.000 folkepensionister bliver det kun en beskedent fremgang for den enkelte.

Jeg er derfor glad for, at ministeren i stedet for foretrækker først og fremmest at løse de specielle akutte problemer, som pensionisterne har, når det drejer sig om boligudgiften og de gifte pensionisters særlig vanskelige situation,

ved hjælp af fondsmidlernes afkast. Alt for mange pensionister lider under de høje huslejeudgifter; mange må som følge heraf resignere urimelig hårdt, hvad mad, klæder m. v. angår. Princippet om, at pensionisten kun skal betale et beløb til husleje eller til udgift til hus, der svarer til 15 pct. af husstandsindkomsten, er for socialdemokratiet særdeles tilfredsstillende. For uanset muligheden for ekstra hjælp via rådighedsbeløbet indebærer den nuværende praksis for titusinder af pensionister en så stor belastning, at det er uholdbart. Derfor vil en overførsel af boligsikring til pensionisterne fra boligministeriet til socialministeriet og en kraftig forøgelse af beløbet kunne løse husleje- og boligproblemerne. Det er klart, at en sådan ændring af boligsikringen også skal omfatte pensionister, der bor i eget hus. Mange lider under, at de efter den gældende praksis faktisk skylder for lidt i deres huse, hvorfor husregnskabet giver overskud, hvilket betyder mindre pensionstillæg og færre kontanter til rådighed. Det er klart, at så længe der ikke ligger endelige forslag fra ministeren herom, kan ingen binde sig til noget, men tankegangen herom tillægger socialdemokratiet.

Det andet store problem er pensionistægtesparrenes særlige vanskeligheder, som skyldes dels vores forældede bestemmelser om, at ægtepar økonomisk set kun betragtes som halvanden person, og dels, at de betaler skat. Vi har her en ordning, som er ældgammel og efter min opfattelse ude af trit med den situation, vi i dag befinder os i, og det er egentlig enestående, at denne, jeg vil kalde det forsørgelsestankegang ikke for længst er forsvundet. Andre grupper har jo for længst fået denne urimelighed fjernet.

Ved flere lejligheder har jeg rent personlig angrebet denne forsørgelsestankegang og kaldt den lidt af en bombe imod ægteskabet som begreb, og det er derfor med tilfredshed, jeg noterer mig ministerens bemærkning her om, at pensionisterne for fremtiden bør have samme pension uanset ægteskabelig status. Efterhånden er ligestillingen på arbejdsmarkedet mellem kvinder og mænd gennemført konsekvent, og det må også være rimeligt, at denne konsekvens giver sig udtryk i pensionsydelsen. Vi kan bare se af den sidste beretning fra ATP-fonden, at det efterhånden er sådan, at ligestillingen på arbejdsmarkedet næsten er ved at være konsekvent og i det mindste forventes at kunne være det i løbet af få år.